

Ι.Μ.Κ.Α.Ω.Μ.
Ι.Ν. Αγίων Αποστόλων
Πέτρου και Παύλου
Πεύκης

Αποστολικοί Αντίπαλοι

Εβδομαδιαία έκδοση του Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης
Τηλ. 2108027738, email: agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapistoloi.gr

Κυριακή 19 Απριλίου 2026

Κυριακή του Θωμά (Αντίπασχα)

Άγιοι Γεώργιος, Μανουήλ, Θεόδωρος, Γεώργιος και
Μιχαήλ από τη Σαμοθράκη | Άγιος Νικήτας ο Νέος
Ιερομάρτυρας | Άγιος Παφνούτιος ο Ιεροσολυμήτης
Έτος: 19 - Αριθμός τεύχους: 815

Κυριακή του Θωμά (Αντίπασχα)

Απόστολος: Πράξεις Αποστόλων, ε' 12-20 - Ευαγγέλιο: Κατά Ιωάννην, Κ' 19-31
Υπό Δημητρίου Φαραστέλη, θεολόγου

«Καὶ τοῦτο εἰπὼν ἔδειξεν αὐτοῖς
τὰς χεῖρας καὶ τὴν πλευρὰν αὐτοῦ·
ἐχάρησαν οὖν οἱ μαθηταὶ ἰδόντες
τὸν Κύριον» (Ιωάν. 20-20).

Ἡ μία τῶν σαββάτων εἶναι ἡ
Κυριακή, εἶναι ἡμέρα πού
αναστήθηκε ὁ Κύριος. Ἀλλά καὶ μετὰ
ἀπὸ οκτῶ μέρες πάλι ἐμφανίζεται ὁ
Χριστὸς στοὺς μαθητὲς Του, ἡμέρα
Κυριακή. Ἐμφανίζεται ἀνάμεσά τους:

«μᾶλλον στὸ μέσον τῆς καρδίας ἐκάστου ἀπὸ αὐτοῦς», κατὰ τὸν
ἅγιο Γρηγόριο τὸν Παλαμᾶ, καὶ τοὺς εὐλόγησε, στερεώνοντας τοὺς
τὴν πίστη. Ἡ σημερινὴ Κυριακὴ ὀνομάζεται καὶ Κυριακὴ τοῦ
Ἀντίπασχα, ὕστερα ἀπὸ τὸ Πάσχα τῆς προηγούμενης Κυριακῆς καὶ
ἐκφράζει μίαν ἀλήθεια, κάθε Κυριακὴ εἶναι Πάσχα! Δὲν ἀποδίδεται τὸ
Πάσχα μόνον μίαν συγκεκριμένη ἡμέρα, ἀλλὰ εορτάζεται κάθε Κυριακὴ,

ανανεώνεται αδιάλειπτα. Η Ανάσταση του Χριστού είναι το σπουδαιότερο γεγονός που ζει συνεχώς ο νέος λαός του Θεού, είναι η νέα δημιουργία, ο νέος κόσμος που ζει στο Φως της Ανάστασης.

Η πρώτη εμφάνιση του Αναστημένου Χριστού στους μαθητές Του περιγράφεται στο σημερινό Ευαγγελικό ανάγνωσμα. Ο Χριστός συναντά τους μαθητές, ενώ ήταν κρυμμένοι για να αποφύγουν τη μανία των Ιουδαίων, και τους επιδεικνύει τα στίγματα του Πάθους Του εξαφανίζοντας τον φόβο και την ανασφάλειά τους. Τους ευλογεί και τους δίδει την πνευματική εξουσία να συγχωρούν τις αμαρτίες των ανθρώπων: **«ἂν τινων ἀφήτε τὰς ἀμαρτίας, ἀφίενται αὐτοῖς· ἂν τινων κρατῆτε, κεκράτηνται»** (Ιωαν. 20,23). Ο Θωμάς, όμως, δεν ήταν παρών στην πρώτη εκείνη εμφάνιση του Κυρίου και απίστησε στην είδηση της Ανάστασης, ζητώντας απτές αποδείξεις, προκειμένου να αποδεχτεί το ανέκφραστο γεγονός: **«Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· ἔάν μὴ ἴδω ἐν τοῖς χερσὶν αὐτοῦ τὸν τύπον τῶν ἥλων, καὶ βάλω τὴν χεῖρά μου εἰς τὴν πλευρὰν αὐτοῦ, οὐ μὴ πιστεύσω»** (Ιωάν. 20,25).

Ο Θωμάς δε λογίζεται άπιστος, αλλά καλοπροαίρετος δύσπιστος. Το ψάχνει το πράγμα. Θέλει και τη μαρτυρία των αισθήσεών του, δεν του αρκεί η προφορική μαρτυρία των άλλων μαθητών. Αν και ο Χριστός μακάρισε αυτούς που χωρίς να δουν πίστεψαν: **«Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς ὅτι· ἑώρακάς με, πεπίστευκας· μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες καὶ πιστεύσαντες»** (Ιωάν. 20,29), ικανοποιεί πλήρως την καλοπροαίρετη περιέργειά του, έχει προσωπική κοινωνία μαζί του, του δείχνει τα χέρια Του και την πλευράν Του και του προτείνει να τα ψηλαφήσει για να γευτεί την αλήθεια. Δεν τον αφήνει στην αμφιβολία: **«εἶτα λέγει τῷ Θωμᾷ· φέρε τὸν δάκτυλόν σου ὧδε καὶ ἴδε τὰς χεῖράς μου, καὶ φέρε τὴν χεῖρά σου καὶ βάλε εἰς τὴν πλευρὰν μου, καὶ μὴ γίνου ἄπιστος, ἀλλὰ πιστός»** (Ιωάν. 20,27). Ο Χριστός εμφανίζεται σε αυτόν και όχι στους αρχιερείς, τους γραμματεῖς και τους Φαρισαίους, που τον οδήγησαν στον θάνατο. Αυτοί δε θα πίστευαν, δε θα καταλάβαιναν ποιος είναι πραγματικά, δε θα υπερέβαιναν τον κατεστημένο τρόπο της σκέψης τους κι αν ακόμη τον έβλεπαν αναστημένο. Αντίθετα ο ολιγόπιστος μαθητής πιστεύει τελικά, γιατί μέσα στην καρδιά του υπάρχει η αναγκαία προϋπόθεση της αληθινής πίστης, η εμπιστοσύνη!

Η εμπιστοσύνη αυτή είναι άλλωστε που οδηγεί το Θωμά

προβαίνοντας στη σημαντικότερη ομολογία τού κατά Ιωάννη Ευαγγελίου, αποκαλώντας δηλαδή το Χριστό ως τον Κύριό του και Θεό του: **«καὶ ἀπεκρίθη Θωμᾶς καὶ εἶπεν αὐτῷ· ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου!»** (Ιωάν. 20,28). Μάλιστα από τα λεγόμενα στην περικοπή δεν προκύπτει ότι ο Θωμάς τελικά όντως χρειάστηκε να βάλει το δάκτυλό του στον τύπο των ήλων και το χέρι του στην πλευρά του Χριστού. Η ολιγοπιστία του δεν έφτανε μέχρι αυτού του σημείου. Για τον Θωμά, που ήξερε να εμπιστεύεται, ήταν αρκετό να δει ζωντανό τον σταυρωθέντα Διδάσκαλό Του, για να πιστέψει αυτό που δεν είχε συνειδητοποιήσει μέχρι εκείνη τη στιγμή, ότι ο Χριστός είναι ο Κύριός του και Θεός του. Γίνεται ο Θωμάς πρότυπο εμπιστοσύνης και πίστης για όλους μας. Άραγε, σε ποιο βαθμό καθένας από μάς εμπιστεύεται το Θεό, αφήνει τη ζωή στα χέρια Του;

Πολλά χρόνια θρησκευτικής στρέβλωσης αποδείξεων για την ύπαρξη του Θεού, μάς έχουν διαστρέψει τα αισθητήρια και κριτήρια με τα οποία γνωρίζει κάποιος και δημιουργεί σχέση με τον Χριστό. Η πίστη πέρασε ως αποδοχή και όχι ως εμπιστοσύνη. Ξεχάσαμε ότι πίστη σημαίνει αυτοπαράδοση, εμπιστοσύνη. Πίστη σημαίνει περιπέτεια σχέσης. Πίστη σημαίνει σκαμπανέβασμα. Πίστη σημαίνει ευαισθησία στη διάκριση που υπάρχει ανάμεσα στη σκέψη και στην αμφιβολία. Πίστη είναι η έλλειψη της αλαζονικής βεβαιότητας που συγχέει το δόγμα στη διδασκαλία της Εκκλησίας με την προσωπική μου πίστη. Πίστη σημαίνει κραυγάζω στο Χριστό **«βοήθει μοι τῇ ἀπιστίᾳ»**. Πίστη σημαίνει να παραδίδομαι άνευ όρων στον Θεό, να δέχομαι το θέλημά Του για όλα τα θέματα της ζωής μου. Πίστη, τέλος, είναι να Τον κάνω, να δεχτώ ως πατέρα μου, να Τον εμπιστεύομαι όπως το μικρό παιδί τον πατέρα του. Άραγε πόσο είναι κανείς σε θέση να ομολογήσει μαζί με τον Θωμά ο Κύριός μου και Θεός μου, αναγνωρίζοντας όχι μόνο με τη λογική, αλλά με ολόκληρη την ύπαρξή του ότι Κύριος και Θεός μας δεν είναι τα χρήματα, η επιτυχία, η αναγνώριση, η ευδαιμονία, η ικανοποίηση του εαυτού μας ή ό,τι άλλο, αλλά μόνο ο Χριστός;

Ο Θωμάς με τη σωτήρια ομολογία του, τον καταυγάζει η χάρη της πίστης. Η πίστη σε τελευταία ανάλυση είναι άκτιστη ενέργεια του Θεού, αγγίζει την καρδιά του ανθρώπου και τον πληροφορεί για μη ορατές, υπερβατικές αλήθειες για πράγματα του Θεού: **«Ἔστιν οὖν πίστις ἐλπίζομένων ὑπόστασις, πραγμάτων ἔλεγχος οὐ**

βλεπομένων» (Εβρ. 11,1). Στην ουράνια Βασιλεία του Χριστού, θα έχουμε προσωπική κοινωνία μαζί Του. Εκεί δε θα υπάρχουν αμφισβητήσεις και θα απολαμβάνουμε την αλήθεια, δηλαδή, Αυτόν τον ίδιο τον Χριστό, δεχόμενοι επ' άπειρον τις άκτιστες ενέργειες και λουσμένοι για πάντα στα άπειρα προσόντα της Αγίας Τριάδας. Αυτή η θεία πραγματικότητα ξεκινάει από αυτή κιόλας τη ζωή. Μέσα στη Θεία Λειτουργία, οι ορθόδοξοι χριστιανοί ψηλαφούμε τον Αψηλάφητο, ζούμε μαζί με τον Αναστάντα Χριστό. Υπό τα είδη άρτου και οίνου κοινωνούμε το Σώμα και το τίμιο Αίμα του αναστημένου Χριστού. Στη Θεία Λειτουργία είναι παρών ο ίδιος ο Κύριος και μάς καλεί όχι απλώς να Τον δούμε και να Τον ακούσουμε και να Τον πιούμε, να Τον πάρουμε μέσα μας.

Η σωτήρια ομολογία του αποστόλου Θωμά γίνεται προσωπική μας υπόθεση και μετά τη Θεία Λειτουργία, έχοντας δει το Χριστό, έχοντάς Τον ακούσει, έχοντάς Τον αισθανθεί να πορεύεται ανάμεσά μας και το σημαντικότερο, έχοντάς Τον πάρει μέσα μας Αναστημένο, νιώθουμε την ανάγκη να διατρανώσουμε τη χαρά μας φωνάζοντας **«ο Κύριός μας και Θεός μας»!** Τη σχέση μας με το Χριστό την εμποδίζει η μεγάλη ιδέα που έχουμε για τον εαυτό μας! Όσο πιο γρήγορα ελευθερωθούμε απ' αυτήν, τόσο πιο εύκολη θα γίνει η σχέση μας με τον Χριστό. Όσο πιο γρήγορα ελευθερωθούμε από τη φίλαυτη διάθεση τόσο πιο εύκολα θα παραδοθούμε στα χέρια Του να μάς ανεβάσει βήμα-βήμα Εκείνος στο μονοπάτι που περπάτησε κι Αυτός.

Η Εκκλησία πανηγυρίζει και τιμά σήμερα τον Θωμά και τη στάση του. Δεν τον κατακρίνει, όπως δεν τον κατέκρινε και ο Χριστός. Δε θεωρεί αναίδεια την αναζήτηση. Αντίθετα ονομάζει **«καλή απιστία»** τη στάση του Θωμά. Η πίστη δεν είναι αφελείς βεβαιότητες. Είναι οδυνηρή περιπέτεια αναζήτησης και σχέσης. Δεν είναι βόλεμα εγωιστικής εξασφάλισης. Είναι βίωμα δυνητικής απόρριψης από τις δυο πλευρές. Ας αφήσουμε όλοι μας αυτή την αληθινή πίστη να πληρώσει την ύπαρξή μας, για να ακούσουμε εν ώρα κρίσης να αναφέρεται και σε μάς προσωπικά ο μακαρισμός του Κυρίου: **«Μακάριοι οί μη ιδόντες καὶ πιστεύσαντες».**

ΑΜΗΝ.